



ระเบียบคณะกรรมการสภาสถาปนิก
ว่าด้วยการกำหนดวัตถุประสงค์และขอบเขตหมวดวิชาของมาตรฐานวิชาการ
ในสาขาสถาปัตยกรรมควบคุม
พ.ศ. 2552

เพื่อให้สภาสถาปนิกสามารถพิจารณาให้การรับรองคุณวุฒิในสาขาสถาปัตยกรรมควบคุมได้ ตามข้อบังคับสภาสถาปนิก ว่าด้วยการรับรองปริญญา อนุปริญญา และประกาศนียบัตร ในสาขา สถาปัตยกรรมควบคุม พ.ศ. 2545 อาศัยอำนาจตามมาตรา 33(3) แห่งพระราชบัญญัติสภาสถาปนิก พ.ศ. 2543 คณะกรรมการสภาสถาปนิก จึงออกระเบียบคณะกรรมการสภาสถาปนิก ว่าด้วยการกำหนด วัตถุประสงค์และขอบเขตหมวดวิชาของมาตรฐานวิชาการ ในสาขาสถาปัตยกรรมควบคุม ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบคณะกรรมการสภาสถาปนิก ว่าด้วยการกำหนดวัตถุประสงค์และ ขอบเขตหมวดวิชาของมาตรฐานวิชาการ ในสาขาสถาปัตยกรรมควบคุม พ.ศ. 2552”

ข้อ 2 ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันประกาศ เป็นต้นไป

ข้อ 3 ยกเลิก “ระเบียบคณะกรรมการสภาสถาปนิก ว่าด้วยการกำหนดวัตถุประสงค์และขอบเขต หมวดวิชาของมาตรฐานวิชาการ ในสาขาสถาปัตยกรรมควบคุม พ.ศ. 2548 ข้อ 2 สาขาภูมิสถาปัตยกรรม ข้อ 4 สาขาสถาปัตยกรรมผังเมือง และข้อ 5” โดยใช้ข้อความดังต่อไปนี้แทน

“ ในสาขาภูมิสถาปัตยกรรม

(ก) หมวดวิชาหลัก หมายถึง รายวิชาเกี่ยวกับกระบวนการคิดสังเคราะห์ ปังชี้ปัญหา ในงาน ภูมิสถาปัตยกรรมด้วยการปฏิบัติ อาทิเช่น ปฏิบัติการออกแบบศิลปะ การออกแบบและการ วางผังภูมิสถาปัตยกรรม การออกแบบพืชพรรณ (Planting Design)

(ข) หมวดวิชาพื้นฐาน หมายถึง รายวิชาความรู้พื้นฐานในสาขาภูมิสถาปัตยกรรม อาทิเช่น มูลฐานในการออกแบบ มนุษย์และสิ่งแวดล้อม ทฤษฎี การออกแบบภูมิสถาปัตยกรรม ประวัติศาสตร์ภูมิสถาปัตยกรรม ความรู้เกี่ยวกับเมืองและชุมชน ผังเมือง วัสดุพืชพรรณ นิเวศวิทยา ธรณีสิ่งแวดล้อมวิทยา วิทยาศาสตร์พืชพรรณ (Plant Science)

- (ค) หมวดวิชาเทคโนโลยี หมายถึง รายวิชาที่เกี่ยวกับเทคนิค เครื่องมือ ในการออกแบบและ การปฏิบัติวิชาชีพภูมิสถาปัตยกรรม อาทิเช่น วัสดุและการก่อสร้าง หลักวิชาด้าน การจัดการพืชพันธุ์และเกษตรภูมิทัศน์ คอมพิวเตอร์ในงานภูมิสถาปัตยกรรม เป็นต้น
- (ง) หมวดวิชานับสนุน หมายถึง รายวิชาที่สนับสนุนการออกแบบและการปฏิบัติวิชาชีพ ภูมิสถาปัตยกรรม อาทิเช่น ประวัติศาสตร์ศิลปะ ทฤษฎีและปฏิบัติการเกี่ยวกับการ ออกแบบสถาปัตยกรรมสาขาอื่นๆ รายวิชาด้านการปฏิบัติวิชาชีพและจริยธรรม กฎหมาย การสื่อสารเพื่อการนำเสนอผลงาน เป็นต้น
- (จ) หมวดวิชาศึกษาทั่วไป หมายถึง รายวิชาทางด้านมนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์ วิทยาศาสตร์ วิทยาศาสตร์เกษตร คณิตศาสตร์ และสหศาสตร์

ในสาขาสถาปัตยกรรมผังเมือง

- (ก) หมวดวิชาหลัก หมายถึง รายวิชาที่ได้ศึกษาทางด้านทฤษฎี หลักการ แนวคิด หรือปรัชญา ในการออกแบบสถาปัตยกรรมผังเมือง และรายวิชาปฏิบัติการ โดยกำหนดสัดส่วน ดังนี้
 1. ด้านการออกแบบสถาปัตยกรรมผังเมือง ในอัตราส่วน 100 หรือ
 2. ด้านการออกแบบสถาปัตยกรรมผังเมือง และด้านการออกแบบสถาปัตยกรรม ในอัตราส่วน 50 ต่อ 50 หรือ
 3. ด้านการออกแบบสถาปัตยกรรมผังเมือง และด้านภูมิสถาปัตยกรรม ในอัตราส่วน 50 ต่อ 50 หรือ
 4. ด้านการออกแบบสถาปัตยกรรมผังเมือง และด้านการวางผังเมือง ในอัตราส่วน 75 ต่อ 25
- (ข) หมวดวิชาพื้นฐาน หมายถึง รายวิชาที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับประวัติการตั้งถิ่นฐาน และวิถีชีวิต ของชุมชนเมือง ปัจจัยและการจัดระบบต่างๆ ทั้งด้านกายภาพ สังคม และเศรษฐกิจ ที่เอื้ออำนวยให้เมืองดำรงอยู่ การอนุรักษ์ การพัฒนา และการฟื้นฟูเมืองอย่างยั่งยืน
- (ค) หมวดวิชาเทคโนโลยี หมายถึง รายวิชาที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเทคนิควิธีการ หรือระบบ อุปกรณ์ ซึ่งสามารถนำมาใช้เป็นเครื่องมือในการประมวลผลและวิเคราะห์ เพื่อให้ กระบวนการออกแบบสถาปัตยกรรมผังเมืองดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ สะดวก รวดเร็ว และแม่นยำ

- (ง) หมวดวิชานับสนุน หมายถึง รายวิชาเพื่อเพิ่มเติมทักษะและประสบการณ์ในการประกอบวิชาชีพออกแบบสถาปัตยกรรมผังเมืองให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น (เช่น การเก็บข้อมูลและการเรียบเรียงรายงาน การนำเสนอผลงานต่อสาธารณะ การวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม การมีส่วนร่วมของประชาชน การประกอบธุรกิจเกี่ยวกับโครงการพัฒนาเมือง การจัดการ การบริหารชุมชน และกฎหมายต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง)
- (จ) หมวดวิชาศึกษาทั่วไป หมายถึง รายวิชาทางด้านมนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์ วิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ ภาษา ภูมิศาสตร์ ฯลฯ ที่เห็นว่าเป็นประโยชน์ต่อการประกอบวิชาชีพและพัฒนาาระบบวิชาการ

ข้อ 5 วัตถุประสงค์และขอบเขตของหมวดวิชาในแต่ละสาขาสถาปัตยกรรมควบคุมที่สภาสถาปนิก กำหนดในระเบียบนี้ ให้ใช้พิจารณาประกอบข้อบังคับ สำหรับสถาบันการศึกษาตั้งแต่ปีการศึกษา 2546 เป็นต้นไป”

ประกาศ ณ วันที่ 21 พฤษภาคม พ.ศ. 2552

พลเรือเอก



(ฐนิช กิตติอำพน)

นายกสภาสถาปนิก